

Phần 12

Chương 44

Vào cái ngày anh nắm bàn tay em.

Trái tim em ngỡ như ngừng đập.

Em không nhớ đã nói gì nữa.

Chỉ cảm nhận được sự háo hức trong tâm hồn.

Ước gì đôi ta có thể yêu thương nhau.

Anh sẽ không bao giờ để vuột mất bàn tay em.

Ánh mắt lấp lánh của em đang hướng về nơi anh.

Hy vọng ánh mắt ấy và nụ cười ấy sẽ mãi luôn ngự trị trên gương mặt em.

- CHÚNG TA SẼ KẾT THÚC BUỔI CẨM TRẠI TẠI ĐÂY. CÁC EM NHANH CHÓNG VÀO THU DỌN HÀNH LÝ CỦA MÌNH VÀ TRỞ VỀ THÀNH PHỐ. Tiếng của ông thầy giáo vừa vang lên cũng là lúc mọi người nhanh chóng bước vào trong để có thể thu dọn hành lý và trở về thành phố sau bao ngày xa cách. Và những âm mưu trả thù sẽ lại được bắt đầu ở trường khi xuất hiện thêm một nhân vật mới. Những sóng gió và chông gai khác đang đợi họ.

Một ngày mới tại trường QUÝ TỘC. Tất cả học sinh lại bắt đầu một ngày mới tại trường sau bao ngày được vui chơi thỏa thích. Giờ đây họ lại phải lao vào học tập để kết thúc một HK1. Tuy là học sinh ở QUÝ TỘC nhưng mọi người đều phải nỗ lực học tập thật tốt để có thể lấy được tấm bằng cấp ba ở đây. Bởi nếu như cầm được tấm bằng đó thì tương lai đầy màu hồng đang chờ đón họ phía trước.

- Ê tụi bây nhanh lên confession đi. Có tin cực hot kìa. Học sinh một.

- Lại chuyện gì nữa vậy? Học sinh hai.

- Xem xong mà tau như sảng. Học sinh ba.

SỰ THẬT VỀ THÂN THỂ CỦA LÊ KHÁNH NHÃ KỶ LỚP 10A1. THEO BÀI BÁO BÊN DƯỚI CHO THẤY NHÃ KỶ CHÍNH LÀ EM GÁI RUỘT CỦA CÔNG CHÚA QUÝ TỘC LÊ KHÁNH NHÃ KIM. CHUYỆN NÀY CŨNG ĐỒNG NGHĨA VỚI VIỆC NHÃ KỶ CHÍNH LÀ TIÊU THỦ THỨ 2 CỦA DELLJAY.

(Bài báo)

12.042 Like 7184 comment khoảng 15 phút trước.

- Mình xem xong tin này có hơi bị sốc.
- Tiểu thư thứ 2 của DJ không xem ai ra gì.
- Lần này Bảo Quyên xem như xong đời.
- Sao bây giờ ADD mới đăng vậy.
- Mình hoàn toàn bị sốc khi nghe được tin này.
- Đã vậy mà Bảo Quyên hết lần này rồi đến lần khác gây thù oán với Nhã Kỳ.
- Như vậy thì anh Bảo và Nhã Kỳ hợp với nhau quá rồi. Về gia đình lẫn bên ngoài. Thật là xứng đôi. Không có gì để nói cả.
- Mình hơi thắc mắc là không biết Nhã Kỳ có gia thế như vậy nên anh Bảo và Nhã Kỳ mới có chuyện bồ bịch ở đây để quan hệ giữa hai tập đoàn này càng được vững chãi hơn không.
- Nhã Kỳ là em gái của chị Nhã Kim à. Sao mình nghe choáng mắt.
- Vậy mà Bảo Quyên dám nói là Nhã Kỳ mồ côi cha mẹ.
- Hơi bị sốc khi nghe tin này. Thật sự là mình không thể ngờ tới.
- Nghe như sấm đánh vang tai.
- Thật sự rất bất ngờ về chuyện này

Có lẽ mọi người đều hoàn toàn bị sốc trước tin này. Bởi không ai ngờ Nhã Kỳ lại chính là tiểu thư của DJ và là em gái của Nhã Kim. Trước đây mọi người vì sợ Thiên Bảo nên không ai dám làm gì cô nhưng giờ đây mọi người khi biết được tin này thì càng phải sợ hơn. Bởi thân thế của cô giờ đây khiến cho mọi người phải nể đến cả chục lần. Là bạn gái của thiếu gia và là em gái của công chúa trường QUÝ TỘC. Thử hỏi còn ai dám động vào cô.

Và ở một góc nào đó có một người con gái tay như đang run lại khi cầm chiếc điện thoại đọc những tin này. cảm giác sợ hãi khi đọc được chúng. Bởi thân thế của Nhã Kỳ giờ đây khiến ai mà không sợ cơ chứ. Mặt khác cô lại là người gây ra cho Nhã Kỳ biết bao nhiêu là chuyện thử hỏi xem cô có sợ không. nhưng với bản tính có sẵn, cô không ngừng nghĩ đến những trò khác để hại Nhã Kỳ.

- Này sao không chờ anh đi học với hả. Tiếng của một người con trai nhanh chóng gọi với theo cô.

- Em tưởng anh nghĩ học chứ. Cô quay sang mỉm cười nhìn anh. Nụ cười không một chút gượng gạo của cô lúc này đây như làm anh cảm thấy có gì đó bỗng băng khuôn trong lòng khi thấy nó.

Và có lẽ nụ cười này anh sẽ mãi khắc ghi vào tim.

- Xem ra mọi người đã biết chuyện của em rồi đó. Thiên Bảo nhanh chóng đề cập đến chuyện này. Bởi hơn ai hết anh đang hiểu những chuyện mà cô sẽ làm tiếp tới.

- Chắc là cô ta sẽ vui lắm khi đọc được những tin đó. Nơi khóe môi cô nhanh chóng giãn ra khi nghĩ tới sắc mặt của Bảo Quyên lúc này.

- Mà lúc tối Minh Thư có về không. Như nhớ ra điều gì đó anh nhanh chóng hỏi cô. Bởi anh cũng đang lo lắng cho Minh Thư rất nhiều. Cũng đã mấy hôm rồi anh không gặp cô. Nên anh sợ cô sẽ làm điều gì dại dột. Và chuyện của Minh Thư với Kelvin anh cũng phân nào hiểu được. Bởi nhìn thấy sự có mặt của Diệu Hiền thì anh cũng đã phân nào đoán được rồi.

- Cô ấy đi học với Kelvin từ lúc nãy rồi. Ai như anh đợi cho mặt trời lên tới đầu đỉnh rồi mới dậy. Cô bắt đầu chuyển sang mĩa mai anh.

- Nay em dám nói anh như vậy à? Em có tin anh đánh không. Anh bắt đầu hù cô.

- Em biết là anh sẽ không nở lòng nào mà đánh một người dễ thương như em đâu. Cô quay sang nhìn anh với một ánh mắt đầy vẻ ngây thơ vô số tội. Thái độ thì giống như một đứa con nít luôn ngập tràn hạnh phúc. Thái độ đó của cô khiến cho anh khẽ bật cười.

- Nay em không được thể hiện cái thái độ này với bất cứ thằng con trai nào đâu đó. Anh luôn muốn mình là người duy nhất và mãi mãi mà cô yêu và những hành động của cô anh cũng muốn mình là người duy nhất thôi.

- Chắc anh không quản được em đâu. Cô vẫn cứ trả trêu với anh.

- Ngó vậy mà được đó.

- Nay hai người đó bước nhanh chân lên. Làm gì mà sáng nào cũng như rùa bò hết vậy. Gia Huy nhanh chóng vẫy tay với Thiên Bảo và Nhã Kỳ. Và cũng vì tiếng gọi đó mà cả hai nhanh chóng kết thúc câu chuyện và rảo bước thật nhanh đến chỗ mọi người đang đứng để họ không phải đợi lâu.

- Mọi chuyện xem ra bắt đầu rồi. Học sinh trong trường có lẽ đã biết chuyện rồi đó. Minh Thư nhanh chóng nói khi thấy Nhã Kỳ bước đến.

- Minh cũng sớm đoán được rồi, mà cậu đi đâu mà sớm vậy.

- Nay nhỏ dạo này làm gì mà mát tích luôn vậy. Thiên Bảo nhanh chóng quay sang hỏi Minh Thư.

- Em ở nhà anh chứ đâu. Mà xem ra anh nhiều tiền quá nên ở nhà cũng sướng nhỉ. Mọi thứ đều được lo tất tặn tặn. Minh Thư quay sang mỉm cười nhìn Thiên Bảo. Ở nhà Thiên Bảo có mấy ngày mà xem ra cô đã thích thú với căn biệt thự đó rồi.

- Nhỏ này nói thừa. Thiên Bảo đang nức lỗ mũi khi nghe Minh Thư nói những lời đó.

- Mà hai đứa dạo này có chuyện gì vậy. Nhã Kim nhắc khéo chuyện của Kelvin và Minh Thư.

- Có chuyện gì không giải quyết được thì hãy nói chuyện với nhau cho thẳng thắn chứ đừng quyết định bậy bạ để rồi có ngày phải ân hận. Gia Huy đưa ra một lời khuyên vì anh và Nhã Kim cũng từng trải qua những chuyện này. và cả hai đều không muốn Kelvin và Minh Thư lại xảy ra những chuyện như vậy.

- Bộ ba kia. Nhìn đẹp trai chết mất. Tiếng của các học sinh nữ trường này nhanh chóng vang lên thì cả lũ lại bắt đầu nhón nháo lên vào kéo đến. Điều đó càng làm cho cả bọn bắt đầu thấy phiền phức. Và ai cũng nhanh chóng tản ra về lớp học. Minh Thư và Nhã Kỳ thì lại cùng nhau đi vào lớp học trong nhiều con mắt dòm ngó của mọi người dành cho họ. Nhất là Nhã Kỳ sau khi mọi người biết được thân thế của cô thì lại càng tò mò hơn.

- Cậu với Kelvin sao rồi.

- Cũng bình thường rồi. Minh Thư chỉ trả lời cho qua. Vì cảm giác sợ hãi nếu như phải mất Kelvin vẫn cứ luôn trong cô.

- Xem ra Đặng Diệu Hiền đang chuẩn bị cho cậu những cú sốc rồi. cậu nhất định không được sợ. Phải thật bình tĩnh dù có chuyện gì đi nữa. Nhã Kỳ khẽ nói khi cô thấy được hình ảnh của Diệu Hiền khuất dần qua bóng cửa sổ.

- Mình biết rồi. Minh Thư vẫn có cảm giác gì đó bất an.

Phòng học của lớp 10A1 nhanh chóng xuất hiện cũng với những ánh mắt tò mò về Nhã Kỳ bắt đầu mọc nhiều hơn khi thấy cô và Minh Thư đang bước vào trong. Nhưng Nhã Kỳ không thèm liếc nhìn lấy một cái. Cũng chỉ là sự lạnh lùng đến vô cảm trong cô.

Cả hai cùng nhau bước đến nơi cuối lớp. Nơi có chiếc bàn cuối dành cho Kelvin và Minh Thư còn Nhã Kỳ thì ngồi ở dưới hai người họ. Nhưng sao hôm nay lại có thêm một thân ảnh mới đang ngồi vào chỗ ngồi mà đáng lẽ ra hằng ngày nó là chỗ ngồi của Minh Thư.

Thân ảnh của Diệu Hiền đang ngồi trên chiếc bàn đó hiện ra trước mặt Nhã Kỳ và Minh Thư. Diệu Hiền nhìn Minh Thư đầy vẻ thách thức như thể rằng cuộc chiến đang bắt đầu. Liệu ai sẽ là người chiến thắng và ai sẽ là người ở lại.

Minh Thư có vẻ rất tức giận khi bắt gặp được hình ảnh của Diệu Hiền nhưng rất nhanh chóng đã có một bàn tay kịp cầm lấy và giữ tay Minh Thư lại.

- Cậu bình tĩnh lại đi. Là tiếng nói của Nhã Kỳ. Cô nhanh chóng nói khẽ vào tai Minh Thư. Vì hơn ai hết bây giờ đây Minh Thư phải thật bình tĩnh.

Bàn tay Minh Thư khẽ nắm chặt hơn như cố để giữ bình tĩnh hơn.

- Hình như cô ngồi lộn chỗ của mình rồi đó. Minh Thư khẽ liếc ánh mắt nhìn Diệu Hiền.

- Đâu. Đây là chỗ của anh Nam nên tôi có thể ngồi mà không cần phải hỏi bất cứ ý kiến của ai. Diệu Hiền vẫn dùng ánh mắt đó khiêu khích Minh Thư.

- Cô nghĩ mình có tư cách không. Nhã Kỳ nhanh chóng buông một câu khiến cho Diệu Hiền bắt đầu chú ý đến cô. Nếu như là lúc đầu thì Diệu Hiền đã nhanh chóng mà dẫu khẩu lại Nhã Kỳ nhưng bây giờ đây Nhã Kỳ đang sống với thân phận là tiểu thư thứ hai của tập đoàn DJ nên Diệu Hiền không thể nào mà không sợ. Nên cô càng cố nhịn và không dám ú ớ gì thêm. Chỉ là cô đang kìm nén trong lòng mình bao cảm xúc để có một ngày nào đó cô có thể trả thù.

Và dĩ nhiên là Diệu Hiền không dám nói gì thêm với Minh Thư.

Nơi khoe mi cô đang nhìn Nhã Kỳ và cả Minh Thư bằng một ánh mắt đầy vẻ thách thức. Là dấu hiệu của một cuộc chiến sắp bắt đầu.

- Hình như đây không phải là chuyện của tiểu thư DJ. Diệu Hiền liếc nhìn Minh Thư một cái. Như thể rằng bao nhiêu uất ức, bao nhiêu oán thù đều dồn lên cô.

- Không phải chuyện của tôi mà tôi cứ thích xía vào đó. Bộ có luật cấm à. Nhã Kỳ mỉa mai Diệu Hiền khiến cho Diệu Hiền không thể ú ớ thêm được điều gì.

Chương 45

- **C**ô. Diệu Hiền không nói thành lời.

Nhưng dường như Nhã Kỳ và Minh Thư có dùng lời nào để nói đi nữa thì Diệu Hiền cũng không buông mình ra khỏi chiếc ghế đó. bởi nếu như cô rời xa cái ghế đó thì khác nào cô từ bỏ cơ hội dành lại Kelvin.

- Nhã Kỳ thôi đừng nói chuyện với cô ta nữa. Mình sẽ xuống ngồi với cậu. Nói rồi Minh Thư nhanh chóng bước xuống chiếc bàn bên dưới để ngồi cùng với Nhã Kỳ. Bởi Minh Thư cũng không quan trọng chiếc ghế đó đến nỗi phải đi tranh giành như vậy. Nếu như Diệu Hiền thật sự muốn cái ghế đó thì cô sẽ sẵn sàng nhường nhưng nếu như là Kelvin thì Minh Thư sẽ không bao giờ nhường cho bất cứ ai.

Trừ khi Kelvin muốn rời xa khỏi vòng tay của cô. nếu như thật sự có ngày đó thì cô sẽ mỉm cười để chào tạm biệt anh. Bởi dẫu sao đó cũng là điều mà anh đã chọn. Và vì cô yêu anh nên cô sẽ tôn trọng quyết định của anh.

Diệu Hiền nhanh chóng nở nụ cười mãn nguyện như thể rằng cô đã là người chiến thắng. Và đám học sinh trong lớp bắt đầu tản ra sau một hồi xem đấu tranh của Minh Thư và Diệu Hiền. Và có sự xuất hiện của Nhã Kỳ trong đó và tất nhiên là giờ đây không ai dám lên tiếng chỉ trích này nọ Nhã Kỳ. Bởi thân phận của cô giờ đây đã khác xưa rồi.

Và ngay lập tức tin đó đã nhanh chóng lên tranh confession để mọi người cùng bàn luận sôi nổi. Ngày nào mà có sự xuất hiện của những nhân vật tiêu biểu này thì ngày đó trường QUÝ TỘC sẽ không ngừng có tin hot, nhưng nếu như ngược lại thì cũng đồng nghĩa với việc ngôi trường này sẽ chỉ còn lại cái danh tiếng.

Và...

Tất cả ánh mắt lại đổ dồn về một bóng dáng cao cao của một người con trai đang bước vào lớp trên đôi chân thoăn thoắt của anh. Đôi mắt khắc khoải u buồn khi nhìn ai đó nhưng nó lại chứa lên một niềm hy vọng nhỏ nhoi nào đó. Và lại một lần nữa mọi người cùng chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Ung dung bước vào lớp trong nhiều con mắt hám trai đang bu vây lấy anh. Nhưng ánh mắt anh, niềm tin nơi anh chỉ đặt trọn vào một người con gái mà lúc này đây anh đang yêu cô sâu đậm. Nhưng liệu tình yêu của anh có thể vượt qua mọi đau thương mọi mất mát trong những mảnh chông gai đang chờ đợi anh phía trước, hay cũng chỉ là những cảm xúc nhất thời trong anh.

Diệu Hiền đang nhìn anh với một ánh mắt đầy triu mến. Cô hớn hờ chuẩn bị lên tiếng nói với anh gì đó nhưng

- Sao em lại ngồi đây. Kelvin nhanh chóng nhận thấy hình ảnh lúc này đây. Minh Thư mọi hôm đều ngồi với anh thì hôm nay lại xuống ngồi cùng Nhã Kỳ. Còn về Diệu Hiền cô có cần phải chạy sang ngồi với anh không, tuy cảm giác khi ngồi với Diệu Hiền anh cảm thấy rất vui khi mỗi lần được ở bên cạnh Diệu Hiền.

Nhưng đó cũng chỉ là những cảm giác của ba năm trước rồi, và nó cũng đã tồn tại trong anh ở cái mà người ta gọi là thì quá khứ. Còn giờ đây thì tận sâu trong trái tim anh đã khắc khoải hình ảnh một người con gái khác rồi.

Thật sự đã thay đổi rồi!

Ở bên người con gái đó anh mới biết thế nào mới là được yêu thương, thế nào mới được gọi là cảm giác quan tâm chăm sóc lẫn nhau, thế nào mới được xem là quan tâm. Thế nào mới là gọi cảm giác của một người con trai khi yêu... và tất cả chúng anh đều có thể cảm nhận một cách rõ nét khi ở cạnh người con gái ấy.

Anh nhanh chóng liếc ánh mắt xuống Minh Thư, với một dấu chấm hỏi và một chút thất vọng trong anh. anh như dồn tất cả chúng vào ánh mắt đó nhưng cô không thèm nhìn anh, cũng chỉ là cảm giác thờ ơ không bận tâm.

- Thì em là người yêu của anh thì phải ngồi cùng anh chứ đâu. Diệu Hiền không ngần ngại mà công khai ngay mối quan hệ của mình với anh.

Ánh mắt tức giận của anh nhanh chóng dành tặng riêng cho Diệu Hiền. Giường như mọi chuyện giữa cô và anh. anh đều không mún nhắc lại. Phải chăng trong anh không có gì gọi là núi tiếc tình yêu của hai người.

Và kèm theo đó là bao nhiêu cặp mắt nhanh chóng đổ dồn về Diệu Hiền nơi phát ra câu nói lúc nãy. Và lần trong đó là ánh mắt của Minh Thư. Cô lên cần môi dưới và nhìn thoáng qua anh cảm giác u buồn đang kéo dài trong cô.

- Diệu Hiền em nói bậy rồi đó. Kelvin nhanh chóng nói đáp lại câu nói lúc nãy của Diệu Hiền.

- Em nói không đúng nay. Chẳng phải ba năm trước chúng ta từng nói rằng nhất định chúng ta sẽ mãi bên nhau. Bộ anh quên rồi sao. Một lần nữa Diệu Hiền nhắc lại câu chuyện tình yêu của cô và anh. Ba năm về trước.

- Hoàng Nam. Cô bất ngờ gọi tên anh.

- Gì cơ. Người con trai ấy nhanh chóng mỉm cười như mặt trời nhìn cô.

- Anh sẽ mãi yêu và ở cạnh em dù có chuyện gì đi nữa chứ. Cô gái ấy hỏi anh đầy vẻ nghiêm túc.

- Nhất định anh sẽ mãi yêu em và cũng sẽ không có bất cứ cô gái nào có thể thay đổi được vị trí của em trong lòng anh đâu.

Và nơi khoe môi cô gái ấy nhanh chóng hình thành một nụ cười đầy mãn nguyện cho câu chuyện tình yêu tưởng chừng như không một chông gai và thử thách nào.

Và ở quá khứ đã từng có một người nói với cô như thế.

Và kết thúc quá khứ để quay về hiện tại....

- Nhưng lúc đó ai đã là người bỏ anh ra đi để tìm kiếm một hạnh phúc mới. Anh nhanh chóng nói với cô. Một nụ cười kéo lệch về một hướng nhanh chóng đáp gọn trên gương mặt đầy vẻ lạnh lùng đang toát ra lúc này của anh.

- Không phải như anh nghĩ đâu. Cô bắt đầu nức nở với những dòng nước mắt. Và đám học sinh chứng kiến được cảnh đó không khỏi tò mò và có chút gì đó xót xa cho hai người. Có lẽ những giọt nước mắt của Diệu Hiền như làm cho Kelvin cảm thấy có gì đó lưu luyến. Có lẽ nó đang muốn cầm chân anh.

- Em không cần nói nữa. tôi cũng đã hiểu mọi chuyện rồi. Nói rồi Kelvin nhanh chóng bước sang một chiếc bàn khác ngồi trong nhiều ánh mắt rất đỗi ngạc nhiên của mọi người đang dành cho anh lúc này.

Minh Thư nãy giờ cũng chỉ biết âm thầm khóc một mình. Dường như nước mắt không rơi ra từ đôi mắt chứa đựng đầy nỗi buồn của cô mà nó chảy từng giọt trong tim cô. Từng giọt một thôi nhưng nó cũng đã khiến tim cô đau lắm rồi. cảm giác khi chứng kiến những lời nói ngọt ngào về tình yêu của hai người, cảm giác khi sợ cái cảnh tượng của sự chia li ấy.

Dường như cô đang rất sợ mất anh. Nhưng dù sao thì cô cũng đã quyết tâm rồi. Dù có chuyện gì đi nữa thì cô cũng sẽ mỉm cười thật tươi để vẫy tay chào tạm biệt anh. Cô không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt anh. Cô sợ cái cảm giác khi bị anh thương hại.

Nếu như thật sự có ngày đó.

Thì...

Em vẫn sẽ mỉm cười để chào tạm biệt anh.

Dẫu sao thì đó cũng chính là cuộc sống mà anh đã chọn.

Và em sẽ không bao giờ muốn nhận sự thương hại từ anh.

Bởi em chỉ cảm thấy mình là gánh nặng cho anh mà thôi.

Minh Thư chỉ dám lướt nhìn sang anh một cái, cô không dám đối diện với ánh mắt anh lúc này. làm sao mà có thể cơ chứ. Càng nhìn vào những ánh mắt của anh cô càng sợ về một điều gì đó thật sợ hãi. Bao nhiêu nỗi bùn mà cô đang chôn chứa trong lòng cô đành giữ lấy cho riêng mình. Chỉ mình cô thôi.

Đám học sinh bắt đầu tản dần ra. Nhường chỗ lại cho những suy nghĩ của ba nhân vật chính hay nói cách khác là những người trong cuộc. Bởi câu chuyện nào thì họ cũng phải tự tay mở nút thắt cho riêng mình. Có những niềm hạnh phúc nhưng cũng có những nỗi đau đang chờ họ. Liệu hạnh phúc sẽ mỉm cười hay là những giọt nước mắt của sự tiếc thương.

- Minh Thư cậu không sao chứ. Nhã Kỳ khẽ vỗ vai Minh Thư. Vì cô rất hiểu những cảm giác hiện tại của Minh Thư. Và lúc này đây Minh Thư rất muốn có một bờ vai để chia sẻ mọi chuyện.

- Mình ổn mà. Những giọt nước mắt những nỗi bùn của Minh Thư nhanh chóng được cô cất vào trong.

- Không có gì đâu. Một nụ cười nhanh chóng hình thành trên môi Minh Thư. có ngốc đến mấy thì cũng đoán được rằng đó chỉ là một nụ cười ngượng ngạo. Không một chút cảm xúc nào.

Thấy thái độ của Minh Thư như vậy Nhã Kỳ càng lo lắng hơn. Thà rằng Minh Thư cứ khóc thì cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhưng Minh Thư cứ như vậy khiến cho Nhã Kỳ càng lo lắng hơn, và hơn ai hết cô biết rằng bản thân Minh Thư giờ đây đang chịu đựng một cú sốc rất lớn.

Kelvin không dám bước đến chỗ của Minh Thư đang ngồi mặc dù lúc này đây anh rất muốn chạy lại bên cô. Được ôm cô vào lòng được nghe những tiếng thủ thủ của cô nhưng suy nghĩ của anh không cho phép anh làm vậy.

Anh phải làm sao để đối diện với cô lúc này đây. Phải nói gì phải làm gì để chứng minh tình yêu mà anh dành cho cô đây. Để cô có thể hiểu tiếng lòng của anh.

Anh chỉ khẽ lướt nhìn về phía cô để có thể đọc được những suy nghĩ của cô lúc này. Nhưng như vậy anh càng cảm thấy thất vọng hơn, ánh mắt ấy, nụ cười ấy từ bao giờ đã trở nên gượng gạo để như vậy.

Có phải vì anh mà Minh Thư đã trở nên như vậy không. Tại sao anh lại gây ra cho cô những nỗi buồn như vậy.

Anh nhanh chóng đứng dậy và cầm lấy chiếc cặp cùng với những bước chân nhanh thoăn thoắt bước ra ngoài trong nhiều ánh mắt của mọi người dành cho anh. Và những ánh mắt đó cũng nhanh chóng kết thúc khi bóng anh dần rời xa cửa lớp. Và tất cả những ánh mắt ấy đều dành cho người ở lại là Minh Thư và Diệu Hiền. Và vô tình thay cả hai cô gái đều không hẹn mà đều bắt gặp rất nhiều ánh mắt của đám học sinh.

Cũng chỉ là những ánh mắt dò hỏi và trong đó là sự thắc mắc và nghi ngờ về mối quan hệ của ba người họ. Liệu trong hai cô gái ấy ai là kẻ thứ ba là người đã phá vỡ hạnh phúc hay chỉ đơn thuần chỉ là một người yêu mới của Kelvin. Và câu trả lời cũng chỉ có những người trong cuộc mới tự giải quyết với nhau.

Hai ánh mắt chạm nhau thay cho câu trả lời và những ý nghĩ trong đó. Là hai cô gái với hai ánh mắt đang nhìn nhau đầy ân ý và những suy nghĩ đó cũng chỉ vì một người con trai.

Hai tiết học nhằm chán trôi qua nhường chỗ cho những giây phút vui đùa của mọi người vào giờ căn-tin và nhanh như chóng, tiếng trống vừa vang lên thì cả đám học sinh lại không ai bảo ai nhanh chóng xuống căn-tin. Vì đây là nơi tâm điểm của trường QUÝ TỘC.

Mỗi ngày lại thêm một chuyện. Và từ bao giờ những câu chuyện của những gương mặt tiêu biểu này đã trở thành chủ đề cho đám học sinh trong trường làm đề tài để tám chuyện không ngừng nghỉ.

Trái ngược với những khung cảnh tập nập cùng với những tiếng nói cười vang rộn đã thì cũng đâu đó trong ngôi trường này lại có một người con trai khuôn mặt tuấn tú luôn toát lên vẻ điển trai của mình nhưng sao hôm nay nó lại lạnh lùng đến đáng sợ như thế.

Khuôn mặt thoáng buồn có chút gì đó khó nói. Anh đặt mình trên một chiếc ghế, một tay thì che mắt mình lại để có thể trốn tránh ánh nắng chói chang của ông mặt trời. Anh đang trốn tránh những thứ ánh sáng chói lọi đó. Nó cũng giống như việc anh đang trốn tránh mọi chuyện của bản thân mình. Dường như có gì đó gọi là tuyệt vọng thay cho cái gọi là hy vọng. Từ bao giờ anh trở nên hèn nhát và yếu đuối đến như vậy.

Chương 46

Luôn tìm cách trốn tránh tất cả mà không dám nhìn thẳng vào sự thật của mình. Phải chăng anh đang sợ vào điều gì đó, anh sợ anh sẽ phải mất một thứ rất quan trọng với bản thân.

Thân ảnh một người con gái nhanh chóng bước đến ngồi bên cạnh anh. Những cử chỉ thật nhẹ nhàng như sợ sẽ làm anh tỉnh giấc.

Và anh cũng nhanh chóng cảm nhận được hơi ấm và tiếng động khi có người khác đến. Hy vọng bắt đầu xuất hiện. Ước gì khi đôi mắt anh mở ra sẽ là hình ảnh quen thuộc cùng với nụ cười của cô. Ước gì điều đó sẽ trở thành hiện thực thì tốt biết mấy nhưng anh biết lấy gì để tin vào điều đó đây. Khi mà sự cảm nhận trong anh lại khác.

Nhẹ nhàng mở mi mắt ra với bao hy vọng nhỏ nhoi nó càng làm anh thất vọng hơn. Không... sự thật không phải là cô gái ấy người mà anh đang rất muốn gặp lúc này.

Người đang ngồi trước mặt anh cũng là một cô gái xinh đẹp không kém nhưng cô ấy và đã từng là một người tồn tại trong quá khứ còn hiện tại thì cô ấy chỉ như là một người bạn không hơn không kém đối với anh nhưng liệu mối tình cũ ấy có thể níu giữ anh quay trở lại được không. Câu trả lời cũng chỉ có anh mới trả lời được.

- Em đến đây làm gì. Anh nhanh chóng cất tiếng khi thấy thân ảnh của Diệu Hiền.

- Em đến gặp anh. có lẽ cũng đã rất lâu rồi chúng ta chưa nói chuyện với nhau. Đã ba năm rồi. mới đó mà thời gian trôi nhanh quá. Diệu Hiền khẽ nói trong ánh mắt cô giờ đây thấp thoáng bao nỗi buồn. Kelvin nhanh chóng ngồi dậy. Nhưng cái khoảng cách của hai người lúc này thật sự rất xa vời. Trong thâm tâm của Diệu Hiền cô cố gắng níu kéo chúng lại bao nhiêu thì Kelvin càng muốn chừa khoảng cách của hai người ra xa bấy nhiêu. Và nó cũng đã trở thành vật vô hình ngăn cách hai người.

- Ừ, ba năm rồi. Anh cũng không thể ngờ là có ngày chúng ta sẽ ngồi nói chuyện như bây giờ. Ngay cả đến bản thân anh cũng không thể ngờ là có một ngày như vậy. Bởi niềm tin trong anh cách đây ba năm đã không còn tồn tại nữa.

- Có phải ba năm trước anh rất ghét em khi em đã không một lời từ biệt mà rời xa anh không. Diệu Hiền nhìn thẳng vào nơi khóe mắt của Kelvin. Cô đang rất muốn có được câu trả lời từ anh.

- Lúc đó anh cứ ngỡ là mình như muốn tuyệt vọng và buông xuôi tất cả, anh như đang hồi tưởng lại chuyện của ba năm trước đây. Khi mà Diệu Hiền rời bỏ anh không một lời nhắn nhủ nào.

- Em xin lỗi vì đã gây ra cho nhiều tổn thương như vậy. Vậy nên từ giờ trở đi hãy để em được ở cạnh anh, quan tâm chăm sóc đến anh, bù lại những tháng ngày của ba năm trước được không. Diệu Hiền như nhìn xoáy vào mắt anh. Cô đang muốn dò xét tình cảm của anh lúc này với cô.

Khoảng lặng bắt đầu bao trùm lên tất cả.

Anh thật sự không biết nói gì với cô lúc này đây. Thật sự trái tim anh đã hướng về một cô gái khác rồi.

- Anh yêu người khác rồi. Một câu nói nhanh được cất lên.

Câu nói ấy nhẹ thôi nhưng sao nó lại khiến cho trái tim ai đó như cắt từng khúc. Đau thật... tận sâu trái tim cô đau thật.

Câu nói như hòa cùng gió khiến cho âm thanh và dư âm của câu nói đó vẫn còn vang vọng lại đâu đó.

Câu nói thẳng thắn không một chút nào dối trá nhưng sao lại đau lòng với ai đó đến như vậy.

Câu nói ấy cũng chính là câu trả lời cho câu hỏi của cô lúc nãy.

Hết rồi sao. Mọi chuyện đến đây là kết thúc rồi sao, thật sự đã chấm dứt rồi sao. Sao trái tim cô như tan nát không còn một chút hy vọng nhỏ nhoi nào vậy. Có cần phải vô tâm và tàn nhẫn như vậy không.

Cô thừa nhận là mình đã từng bỏ rơi anh mà không một lời từ biệt.

Cô thừa nhận mọi nỗi đau mà mình đã gây ra cho anh nhưng chẳng lẽ những việc mà cô đã làm với anh trước đó lại đánh đổi bằng một câu nói ngắn gọn ấy sao.

Một câu nói ngắn gọn nhưng ý nghĩa của nó đã được thể hiện rồi. Anh có cần phải trừng phạt cô nặng như vậy không.

- Là Minh Thư phải không. câu trả lời nhanh chóng hiện hữu trong cô.

- Ừ... Kèm theo đó đôi mi của anh nhanh chóng sụp xuống như anh đang muốn khẳng định rằng Minh Thư là người anh yêu. Bây giờ và sau này cũng vậy.

- Thực sự anh không còn yêu em à. Một chút thôi cũng được. Cô vẫn cố níu lấy cái hạnh phúc đó.

- Nếu như anh nói không là anh đang nói dối nhưng thật sự suy nghĩ trong anh không cho phép anh làm như vậy. Vậy nên câu chuyện của chúng ta nên kết thúc từ ba năm trước có lẽ sẽ tốt hơn. Hãy xem nó như một câu chuyện đẹp và là một bài học về những yêu ghét trong cuộc sống này. Đã đến lúc anh nhận ra tất cả mọi chuyện và là lúc thẳng thắn đối diện với nó và những lời cần nói thì anh nhất định phải nói thôi.

- Nhưng em vẫn còn yêu anh rất nhiều. Trái tim em không ngừng hướng về anh. Em biết là lúc này anh đang yêu Minh Thư nhưng đó chỉ là những suy nghĩ nhất thời thôi. Chẳng phải ba năm trước chúng ta rất hạnh phúc sao. Lúc đó anh đã nói rằng anh sẽ mãi ở cạnh em, quan tâm chăm sóc em sao. Anh hãy suy nghĩ lại đi, những cảm xúc lúc này của anh sẽ nhanh chóng kết thúc thôi. Diệu Hiền vẫn cố gắng níu giữ lại tất cả mọi chuyện. Vì câu chuyện tình của cô và anh đâu phải là dễ. Vậy nên mọi chuyện không thể kết thúc nhanh chóng như vậy được.

- Anh hiểu những cảm giác của mình và anh biết là tình cảm của mình không hề ngộ nhận vậy nên chúng ta nên làm bạn của nhau có lẽ sẽ tốt hơn.

Nói rồi anh nhanh chóng đứng dậy và bước vào trong. Bởi anh muốn có khoảng lặng để có thời gian nhìn lại mọi chuyện để cô được suy nghĩ khác hơn. Vì lúc này đây Diệu Hiền cần tỉnh táo để nhìn nhận lại bản thân của mình.

Một bước.

Hai bước.

Và...

Một bàn tay khẽ ôm anh từ lâu. Và cũng vô tình mà nó là sợi dây xích những bước chân tưởng như rất cương quyết của anh phải dừng chân lại.

Bàn tay khẽ ôm anh chặt hơn, như một sợi dây gắn kết cả hai lại, và đó cũng là sợi dây mà Diệu Hiền muốn cột chặt anh lại bên trái tim cô.

Em có nói gì thì anh vẫn không xuất hiện.

Em thực sự muốn gặp lại anh biết bao.

Thâm sâu trong tim em không ngừng hướng về anh đang ở nơi đâu.

Để em nơi đây nhớ nhung đến anh.

Em vẫn khóc với những dấu vết anh để lại.

Hãy nói cho em biết em đã làm gì sai.

Hãy nói cho em biết em có gì thiếu sót.

Em thực sự muốn có anh tới phát điên.

Em luôn cầu nguyện sẽ được gặp lại anh biết bao.

Làm ơn hãy để người đó về với tôi.

Và vô tình thay hình ảnh ấy đã đập vào mắt của một cô gái khác. Nơi khóe mi cô nhanh chóng có một dòng nước màu tinh khiết lăn dài trên má. Từ trên cao nhìn xuống cô cũng chỉ có thể khóc cho riêng bản thân mình. Và liệu đó có phải là sự lựa chọn của anh không. Và cô đã từng nói rằng nếu như thật sự có ngày đó thì cô sẽ mỉm cười tiễn anh ra đi. Và liệu cô có thể làm được không khi mà mỗi lần nghĩ về người đó nước mắt cô lại cứ rơi hoài, rơi mãi.

Đôi tay ai đó nhanh chóng cầm lấy bàn tay như đang dùng hết sức lực của mình để có thể níu giữ anh. và anh nhanh chóng gạt bỏ khỏi bàn tay của cô và tiếp tục bước đi.

Bởi anh đã quyết tâm rằng từ bỏ có nghĩa là anh sẽ không bao giờ quay mặt lại.

Từ bỏ có nghĩa là hình ảnh của cô anh sẽ mãi xem như một kỷ niệm đẹp.

Từ bỏ có nghĩa là mọi chuyện đã được anh đặt lại ở quá khứ và sẽ chôn chặt nó trong lòng để mỗi khi nhớ về nó anh sẽ tự hào rằng đã từng có một người yêu thương anh bằng cả trái tim.

Mọi chuyện giữa anh và cô nên dừng lại tại đây thôi.

- Em vẫn còn yêu anh rất nhiều và em sẽ khiến cho anh phải suy nghĩ khác đi. Mọi chuyện không thể nào mà dừng lại tại đây như vậy. Diệu Hiền đau đớn gọi với theo anh. phải chăng cô vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật này và phải chăng cô vẫn còn yêu anh rất nhiều và mong muốn có được tình yêu của anh vẫn còn trong cô rất nhiều.

Tại sao cô gái ấy lại nhìn thấy cảnh Diệu Hiền ôm chầm lấy anh mà không nhìn thấy cảnh đôi tay anh nhanh chóng gạt bỏ nó ra. Tại sao lại trớ trêu đến như vậy. Liệu thử thách và chông gai nào sẽ tiếp tục.

- Tít... tít... Những tiếng kêu nhanh chóng được cất lên trong canteen. Và điều hiển nhiên là ai cũng đoán được chuyện hot nào sẽ được đăng lên trang confession khi mà cái tiếng kêu ấy không hẹn mà gặp khi cùng nhau vang lên. Điều đó ai mà chả biết được và cả bọn nhanh chóng lấy điện thoại ra và trang confession của trường nhanh chóng được truy cập vào. Và ngay tại chiếc bàn được đặt trong một góc canteen cũng là nơi trung tâm của khu canteen trường.

- Lại chuyện gì nữa đây. Tiếng của Gia Huy vừa nói vừa nhanh chóng lướt nhanh trên nền điện thoại. Và cả Thiên Bảo, Nhã Kim, Nhã Kỳ cũng nhanh chóng lướt điện thoại của mình.

Và...

LIỆU MỖI QUAN HỆ CỦA KELVIN VÀ CÔ BẠN HS MỚI CHUYÊN VÔ LÀ SAO ĐÂY. NHÌN HAI NGƯỜI CÓ VẼ RẤT THÂN MẬT KHI ÔM NHAU. VÀ NẾU NHƯ HAI NGƯỜI TỪNG LÀ NGƯỜI YÊU CỦA NHAU THÌ MINH THƯ PHẢI CHĂNG LÀ NGƯỜI THỨ BA.

(HÌNH ẢNH)

1.052 like 347 comment khoảng 1 phút trước.

- Như vậy là sao đây?
- Rốt cuộc Kelvin yêu ai.
- Chuyện gì đang xảy ra thế này.
- Chắc không phải chứ.
- Nhìn hai người có vẻ là đã từng yêu nhau.
- Chắc chắn là có gì rồi. Nhìn hai người trông có vẻ tình tứ như vậy mà.
- What?
- Hy vọng add sẽ có câu trả lời sớm nhất.

- Không biết Minh Thư thấy được những hình ảnh này thì sao đây.

Vẫn là những dấu hỏi chấm to đùng đang hiện hữu trong đầu mọi người lúc này. Và cả với những người như Thiên Bảo hay Gia Huy cũng vậy. Nhưng có lẽ ai cũng đủ tinh khôn để hiểu được chuyện này. Chẳng qua là họ không mún nhắc đến nó mà thôi.

- Không biết Minh Thư đọc được những lời này thì sao. Thiên Bảo nhanh chóng lo lắng cho Minh Thư vì bản thân Minh Thư chưa bao giờ chịu đựng những cú sốc như vậy. và anh cũng biết rằng Minh Thư rất yêu Kelvin nên nếu như vậy thì Minh Thư sẽ phải làm sao mà đối diện đây. Nhưng anh nào ngờ là cô đã tận mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện.

- Con bé chắc sẽ không thể nào mà không buồn. Gia Huy có vẻ đồng cảm với Minh Thư.

Chương 47

Nhã Kỳ em có biết Minh Thư ở đâu không. Nhã Kim nhanh chóng quay sang hỏi em mình khi mà này giờ cô luôn thấy thú vị hình ảnh của Minh Thư, và không những có Nhã Kim mà Thiên Bảo và Gia Huy cũng đang rất lo lắng, bởi con người Minh Thư thật sự rất yếu đuối vậy nên họ sợ Minh Thư sẽ không thể nào mà chịu đựng được những cú sốc này.

Ai cũng mong muốn rằng Minh Thư và Kelvin sẽ đến được với nhau nhưng họ dám lấy gì để đảm bảo rằng hai người họ sẽ đến với nhau khi mà Kelvin từng có một mối tình rất đẹp. và câu trả lời cũng như đáp án đó chỉ có Kelvin là người giải đáp.

- Minh Thư nói cô ấy mệt nên muốn tìm cho mình một chỗ yên lặng để nghỉ ngơi.

Và cả canteen lại thay nhau đổ dồn ánh mắt về phía một người đang bước vào canteen. Thân ảnh của Minh Thư nhanh chóng bước vào chiếc bàn được đặt bên trong. Cô đi qua chỗ nào là những ánh mắt đều tập trung về phía cô. mọi người vẫn luôn dõi theo cô cho đến từng cử chỉ cũng như những nét mặt của cô.

Một gương mặt bình thản không một gợn nổi bần nào đang hiện hữu trên gương mặt cô. có lẽ mọi người đều nghĩ rằng cô chưa đọc được những dòng chữ trên confession nên mới có thể trở nên bình thản như vậy. nhưng có ai nào ngờ rằng cô đã biết tất cả mọi chuyện và còn là người chứng kiến. Nhưng khổ nỗi rằng những cảnh nên thấy thì cô lại không thấy mà chỉ thấy những cảnh đáng lẽ ra cô không nên thấy thì tốt hơn.

- Em đi đâu vậy. Thiên Bảo nhanh chóng cất tiếng khi thấy Minh Thư ngồi vào bàn.

- Em có chút việc mà mọi người làm gì nhìn em giữ vậy. Minh Thư khẽ mỉm cười nơi khóe môi. Một nụ cười không có một chút cung bậc cảm xúc nào. Điều đó càng làm cho mọi người lo lắng hơn. Và ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn vào cô như đang muốn dò xét cô.

- Minh Thư cậu ổn chứ. Nhã Kỳ nhanh chóng lên tiếng hỏi Minh Thư.

- Minh ổn mà. Nói rồi cô nhanh chóng gọi phục vụ đến và kêu thức ăn.

Bề ngoài thì xem như cô không có chuyện gì nhưng đâu ai ngờ được rằng tận sâu trong trái tim cô như đang rất đau. Và cô đang cố gắng kìm chế những cảm xúc của mình để cô không bộc lộ nó ra. Để cô có thể lờ đi mọi chuyện mà không quan tâm đến những nỗi đau đang chất chứa trong lòng cô.

- Em lên confession đi. Nhã Kim nghiêm túc nói. Cô nhìn thẳng vào ánh mắt của Minh Thư lúc này đây. Bởi Minh Thư càng tỏ ra bình thường như vậy thì mọi người lại càng lo lắng cho cô hơn. Thà rằng cô cứ vui hay buồn rõ rệt thì đó mới chính là con người cô. Một người vui thì cười, buồn thì khóc. Đó mới chính là Nguyễn Minh Thư mà mọi người quen biết.

- Em lên rồi. mà mọi người cũng đừng đề cập đến chuyện này nữa. Mọi chuyện đã kết thúc rồi. Minh Thư nói ra câu nói ấy một cách nhẹ nhàng như thể nó chưa hề tồn tại trong cô.

Câu nói ấy thật sự rất dễ dàng để Minh Thư nói ra. Mọi thứ đều trái ngược với những suy nghĩ của mọi người. Ai cũng nghĩ rằng cô sẽ thật sự rất sốc khi xem những hình ảnh đó nhưng nào ngờ cô lại nói ra câu nói ấy một cách nhẹ nhàng không một chút đắn đo hay suy nghĩ nào.

Giường như những nỗi đau khi mất mát một người mà cô yêu rất sâu đậm, người mà cô không thể nghĩ đến cảnh tượng khi mất. Có lẽ cái cuộc sống khi thú vãng đi hình ảnh ấy cô đã từng nghĩ đến. Nhưng nó lại đến với cô một cách đột ngột. Cô vẫn chưa đủ bình tĩnh để có thể tiếp nhận được cuộc sống đó.

Phải chăng cô đã chọn cách buông tay để từ bỏ anh, buông tay để anh có thể đi tìm một hạnh phúc thật sự, và người cùng anh đi hết quãng đường hạnh phúc ấy chắc chắn không phải là cô.

Buông tay để cô có thể mỉm cười chúc phúc cho anh, để anh đi về một nơi nào đó thật sự mà anh cảm thấy thích.

Buông tay vì cô đã không còn đủ sức lực để có thể níu kéo lấy cái đôi bàn tay đang dần muốn xa cô mãi.

Buông tay vì cô đã không còn niềm tin, niềm hy vọng trong người ấy nữa.

Buông tay không có nghĩa là từ bỏ mà buông tay để người đó được hạnh phúc hơn. Để cho những cảm giác yêu thương lại ùa về bên người đó, để ai đó sẽ luôn mỉm cười và nơi đây sẽ có một cô gái luôn dõi theo đến anh.

Buông tay không có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc và vẫn còn một hy vọng nhỏ nhoi nào đó nhưng một người đã buông tay thì chỉ còn lại một đôi tay kia, liệu ai đó có thể nắm giữ lấy tay cô lại không hay là sẽ lại buông đôi tay ấy ra để cô và anh sẽ mãi ở bờ cực khác nhau.

Niềm tin và sức lực đã không còn nữa thì lấy gì để làm đim tựa mà nắm tiếp đây. Vậy nên hãy để người đó tự lựa chọn và quyết định mọi chuyện. Để cô có thể hiểu được câu trả lời mà có lẽ rằng cô đã có được câu trả lời.

- Minh Thư em vẫn ổn chứ. Thiên Bảo khẽ quay sang nói với Minh Thư vì thái độ đó của cô khiến cho anh càng lo sợ hơn.

- Em có gì đâu mà sao với không sao. Cô vẫn rất thoải mái xem như không hề có chuyện gì và tiếp tục với hộp sữa và ổ bánh mì mà người phục vụ mới mang đến cho cô.

Câu nói lúc này của Thiên Bảo tuy có làm cho cô như đứng hình động tác của mình trong vài giây nhưng cô nhanh chóng cất những suy nghĩ của mình vào tận bên trong và thay vào đó là một khuôn mặt thờ ơ được cô trưng ra.

- Em đi theo anh. nói rồi không kịp để Minh Thư trả lời hay ứ ớ được chữ nào Thiên Bảo đã nhanh chóng cầm lấy tay và kéo cô thật nhanh ra khỏi canteen. Học sinh trong canteen chỉ nhìn theo đầy thắc mắc và những người còn lại đều dễ dàng đoán được nguyên nhân gì.

- Đau. Anh buông tay em ra đi. Minh Thư cầm lấy cái đôi bàn tay đang mang cảm giác đau đớn khi bị Thiên Bảo lôi một cách thô bạo. Nhưng trong tim cô giờ đây còn đau gấp bội lần so với cái nỗi đau ở thể xác cô. Những vết thương trong tim bắt đầu nhỏ máu từ khi nào vậy. Nếu như nó đau ở cơ thể cô có lẽ sẽ tốt hơn là cứ nhói lên trong tim như vậy.

- Em mà cũng biết đau à. Anh tưởng em không còn là người nên không biết đau nữa chứ. Thiên Bảo nhanh chóng gạt bỏ tay cô và nhanh như chóng anh quay sang mắng cô. Ánh mắt giận giữ của anh như đang nhìn thẳng vào cô. Ước gì anh có thể đọc được những suy nghĩ của cô lúc này.

- Anh nói gì vậy? Minh Thư vẫn cố tỏ ra bình thường mặc dù cô là người hiểu rõ hàm ý của câu nói mà anh nói lúc này.

- Em vẫn cố tỏ ra bình thường cho đến cùng à. Thiên Bảo không thể chịu đựng thêm khi thấy Minh Thư cứ vờ như không có chuyện gì như vậy.

- Em không có gì cả. Nếu như anh lôi em ra để nói những lời này thì em không có gì để nói với anh cả. Em vào lớp đây. Nói rồi Minh Thư vội quay mặt và bước đi.

Bước đi để cô có thể không phải đối diện thêm với anh, để những cảm xúc ấy cô có thể giữ trong lòng mình mà không thể hiện ra để cho mọi người không phải lo lắng cho cô hay nói đúng hơn là cô đang muốn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt mọi người.

- Một Minh Thư vui thì cười, buồn thì không ngần ngại mà khóc trước mặt anh. một Minh Thư không bao giờ giấu anh bất cứ chuyện gì. Dù cho đó là chuyện tồi tệ nhất đi nữa thì em cũng tìm đến để nói chuyện với anh. Một Minh Thư luôn xem anh là anh trai luôn tìm anh trong những lúc em bùn ở đâu rồi. Tại sao ngay cả anh em cũng không dám nói. Anh biết là chuyện tình cảm của em và Kelvin đang gặp rắc rối nhưng anh biết là em sẽ vượt qua, vậy nên nếu như muốn khóc thì em hãy khóc cho thật to lên, khóc để mọi chuyện có thể nhẹ nhõm hơn. Hãy giống như ngày xưa, ngày mà chúng ta thân thiết nhau như ở Mỹ được không. vậy nên dù có chuyện gì đi nữa thì người anh này cũng sẽ cùng em chia sẻ mọi chuyện.

Vẫn là Thiên Bảo người luôn đến bên Minh Thư để có thể chia sẻ mọi chuyện. Bởi cũng nhờ Minh Thư mà cuộc sống của anh mới tràn ngập niềm vui như vậy. nhớ lại khoảng thời gian anh bị mất trí nhớ và bị hoảng loạn tinh thần không tiếp xúc với ai nhưng nhờ có Minh Thư mà anh đã bắt đầu lấy lại tinh thần và sống cho đến bây giờ. Cũng nhờ Minh Thư đã cho anh thấy rất nhiều tốt đẹp ở thế giới này, cái thế giới mà anh tưởng chừng như mình sẽ không bao giờ thoát ra.

Nhưng giờ đây khi nhìn thấy Minh Thư suy sụp như vậy anh càng cảm thấy bùn hơn. Bởi anh chưa bao giờ làm được điều gì cho cô chỉ toàn là cô làm cho anh. Tuy hai người thân thiết nhau là vậy nhưng tình cảm mà họ dành cho nhau chỉ đơn thuần là tình cảm của người anh trai dành cho cô em gái và ngược lại. Họ sẽ không bao giờ vượt lên trên cái gọi là tình anh em..

Những lời nói xuất phát từ tận sâu trong anh như làm cô đứng chân lại. Đôi chân cô không thể lê thêm được bước nào nữa. thật sự cô đau lắm rồi. Nếu như những nỗi buồn có thể hòa lẫn vào nước mắt thì cô sẽ khóc cho nó tuôn ra ngoài nhưng nào được như vậy. Nó cứ ở mãi trong lòng cô. Không thể nào vơi được.

Những giọt nước mắt của sự tiếc thương, sự buồn bã bắt đầu rơi xuống trên hai gò má như ồm yếu đi rất nhiều của cô lúc này. Tuy cô quay lưng lại với Thiên Bảo nhưng anh có thể cảm nhận nó qua tấm lưng tưởng chừng như đang sụp đổ của cô.

Tiếng khóc của cô bắt đầu to hơn. Cô như dùng hết sức lực của mình để khóc, khóc để cho mọi chuyện trong cô như nhẹ nhõm hơn. Cô khụy xuống giữa nền cỏ của sân sau trường.

Anh nhẹ nhàng bước đến ôm cô vào lòng. Để anh có thể phần nào chia sẻ chúng cùng cô.

Những giọt nước mắt cũng như những nỗi buồn của cô như ngày một nhiều hơn.

- Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi. Em nhất định sẽ vượt qua mà. Thiên Bảo khẽ vỗ vai cô. nhẹ nhẹ như muốn cô cảm thấy an tâm hơn. Vì anh hiểu rằng bản thân của cô rất yếu đuối. Cô có thể quan tâm và chia sẻ những cảm xúc của

người khác nhưng chính cô lại không thể xoa dịu một phần nào cảm xúc của mình.

- Đi với anh đến nơi này. Nói rồi anh nhanh chóng dẫn cô đến...

Tiếng sóng biển rì rào bắt đầu xuất hiện và những âm thanh quen thuộc cũng như những không khí lạnh của thời tiết buổi sáng bắt đầu ủa đến. Và chiếc xe Limo màu đen tuyền cũng đã dừng lại.

Hai con người trên xe nhanh chóng bước xuống xe. Một chàng trai ánh mắt thoáng buồn cho ai đó và một cô gái ánh mắt vẫn còn sót lại những giọt nước mắt và đầu đó vẫn còn đỏ hoe.

Cả hai cùng nhau đi đến gần biển hơn để có thể cảm nhận rõ hơn cái cảm giác cũng như hương vị của biển buổi sáng.

- Nếu như có điều gì mà em muốn nói thì em hãy nói thật to lên để cho biển có thể hòa cùng với gió và thay em gửi đến cho người đó.

Nói rồi Thiên Bảo nhanh chóng dùng hai tay bịt lại làm loa và gọi lớn.

- MINH THƯ EM LÀ ĐỒ NGỐC....

Và cuối cùng thì một nụ cười cũng đã nhanh chóng xuất hiện trên gương mặt của Minh Thư. Cô cũng không chịu thua khi cô nói lại.....

- THIÊN BẢO ANH LÀ ĐỒ ANH TRAI QUÈN... Những nụ cười lại bắt đầu mấp máy trên môi cô nhưng những nụ cười này vẫn có chút gì đó gọi là ngượng ngạo. Có lẽ muốn cô trở lại vui vẻ như xưa thì phải cần rất nhiều thời gian.

- Làm như vậy đó. Em làm đi.

- Anh đi mua nước. Nói rồi anh nhanh chóng quay bước đi để cô lại một mình để cô có thể giữ cho mình một chút không gian tĩnh lặng nào đó. Và anh biết rằng cô vẫn chưa thực sự hết buồn.

Giờ đây khi chỉ còn lại một mình cô mới dám thể hiện những cảm xúc chứa đầy tâm trạng của mình lúc này.

- KELVIN EM YÊU ANH.

- KELVIN HẬN ANH, TẠI SAO LẠI ĐỐI XỬ VỚI EM NHƯ VẬY.

- KELVIN EM GHÉT ANH. ANH LÀ ĐỒ TỘI.

Chương 48

Theo lời Thiên Bảo nói lúc này cô nhanh chóng làm theo. Cô như đang trút hết mọi nỗi đau cũng như nỗi buồn của mình xuống dưới làn nước biển kia. Và để cho gió sẽ mang theo nó. Và không tránh những giọt nước mắt theo đó mà rơi.

Và ở một nơi nào đó Thiên Bảo chỉ biết dõi theo và lắng nghe những tiếng gọi thất thanh của cô. Và anh cũng chỉ biết thoáng buồn cho cô mà không thể làm gì thêm cho cô. Và phải chăng cô yêu Kelvin đến như vậy à.

“Nhất định em sẽ vượt qua được chuyện này.”

Một cuộc điện thoại được bắt đầu.

- Kelvin em đến đón Minh Thư về dùm anh. Bãi biển!

Và cuộc gọi vừa kết thúc chiếc xe của ai đó đã nhanh chóng lăn bánh trên đường.

- Em đang làm gì vậy. Là tin nhắn của một người có thể Thiên Bảo gửi cho cô gái có tên Nhã Kỳ.

- Chơi. Nhã Kỳ.

- Em nói chuyện với ai mà cộc lốc như vậy hả. Thiên Bảo.

- Với anh chứ ai. Không lẽ nói với ma. Nhã Kỳ.

- Nói chuyện với anh mà em dám như vậy hả. Thiên Bảo.

- Chứ em sợ ai mà không dám. Nhã Kỳ.

- Em có tin là em nói thêm một tiếng nữa là anh khiến cho em phải quê phải độn thổ không. Thiên Bảo.

- Chắc anh dám. Nhã Kỳ.

- Chứ anh sợ ai. Thiên Bảo.

- Sợ em. Nhã Kỳ.

- Ồ... Chắc sợ em á. Thiên Bảo.

- Ừ đúng rồi đó. Nhã Kỳ.

Một chút gì đó thất vọng trong em.

Phải chăng em đã quá quen với cái cảm giác như vậy.

Liệu sau này những giây phút như thế này sẽ không lặp lại nữa thì em phải làm sao đây?

Anh từ bao giờ đã trở thành một phần quan trọng không thể thiếu trong anh rồi

Vậy nên

Đừng bao giờ từ bỏ em khi mà chúng ta chưa thật sự muốn kết thúc.

Vì em sợ cái cảm giác khi mỗi ngày không nhận được tình yêu từ anh.

Và.

Sợ lắm cái cảm giác trống vắng khi không có anh ở bên

Anh đã cho em rất nhiều ước muốn mà có lẽ rằng.

Mọi chuyện đó em đều dựa dẫm vào anh.

Bụp bụp... mắt kết nối... và cuộc nhắn tin của họ chỉ dừng lại tại đó và điều đó làm cho cô gái ấy có chút gì đó khó chịu và bực mình, vì cô đang rất cần lắm tình yêu nơi anh...

Quay trở lại với lớp học và chiếc bàn trống vắng đi hình ảnh của Minh KHẨN DÀNH CHO MỘT BẠN GÁI CÓ TÊN LÊ KHÁNH NHÃ KỶ HIỆN ĐANG CƯ TRÚ TẠI LỚP 10A1. HIỆN NAY BẠN HOÀNG THIÊN BẢO ĐANG RẤT NHỚ CÔ ẤY, VẬY NÊN XIN AI BIẾT BẠN GÁI ĐÓ Ở ĐÂU XIN NHẮN MINH THƯ và Kelvin. Và thay vào đó là hình ảnh của Diệu Hiền đang áp mặt xuống bàn.

- LOA LOA LOA... THÔNG BÁO DÙM LÀ RA SÂN SAU TRƯỜNG ĐỂ GẶP BẠN BẢO. XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN VÀ HẬU TẠ... Tiếng loa phát thanh vừa vang lên thì mọi học sinh đều cố gắng lắng tai nghe bởi ai mà không thể nhận ra cái giọng nói đó. Thiếu gia của SM. Nhưng nội dung của thông báo này càng làm cho mọi người trầm trồ hơn.

Và tất cả những ánh mắt của những học sinh trong lớp bắt đầu đổ dồn về cô gái có cái tên Lê Khánh Nhã Kỳ ấy. Và đâu đó có một ánh mắt ganh tị luôn dõi theo nhìn lấy cô.

Còn về bản thân cô thì như ngưng đọng đến độ mặt với bao nhiêu ánh mắt dò xét và có gì đó ghen tị lẫn ngưỡng mộ dành cho cô.

- Nhã Kỳ em xuống dưới đi. Bà cô giáo nhanh chóng lên tiếng để cho Nhã Kỳ có thể ra ngoài. Bởi ở trường Quý Tộc không cấm những chuyện yêu đương nhưng chỉ cần không đi quá giới hạn là được rồi. Và một phần bà cô này không dám làm trái lời.

Chỉ nghe bà cô nói vậy thôi cô đã nhanh chóng bước ra ngoài để có thể tránh được những ánh mắt của mọi người dành cho cô lúc này. Cứ tưởng rằng ra khỏi cánh cửa của lớp 10A1 thì cô có thể bình yên nhưng nào ngờ đi ngang qua những lớp học khác là rộ lên những cuộc bình luận khác và kèm theo đó là những tiếng hú hét khiến cho khuôn mặt cô như đỏ thêm vì ngưng. Và trong lòng mình cô đang thầm quyền rũ Thiên Bảo. Thì ra cái mà anh nói là làm cho cô quê đến chín mặt là như thế này đây.

- Tao thật là GATO với nhỏ đó quá. (GATO có nghĩa là ghen ăn tức ở). Cô gái một.

- Biết khi nào tau mới được như nhỏ đó. Cô gái hai.

- Xinh đẹp, học vẫn cao, là em gái của Nhã Kim, nhà giàu là tiểu thư thứ hai của DJ. Mọi thứ thật hoàn hảo. Cô gái ba.

- Như vậy mới được anh Bảo chọn. Chứ mà thử nghĩ xem anh Bảo có bao giờ chọn những đứa nhà nghèo hay xấu xí đâu. Cô gái một.

- Ừ... Nhưng mà tao thấy anh Bảo với con nhỏ đó nhìn có vẻ là yêu thật lòng. Cô gái hai.

- Một mà quá. Hai người đó chủ yếu là lợi dụng nhau thôi. Cô gái ba.

- Tao nghĩ chắc hai người đó yêu nhau thật lòng đó. chứ tại mà thấy anh Huy và Nhã Kim không. Mấy năm rồi. Cô gái một

- Ôi tao thật là GATO với mấy người đó quá. Cô gái hai.

Nhanh chân bước ra ngoài sân sau trường nơi mà hai người thường gặp nhau. Và cũng vô tình mà nói đây trở thành nơi hẹn hò của hai người.

Cô chỉ bắt gặp những khoảng lặng trong mình, không một bóng hình ai cả. Chỉ là những cảnh vật rất đỗi quen thuộc cùng với bao hình ảnh hằng ngày và cái hình ảnh của anh thì không thấy đâu. Trong cô bỗng xuất hiện một cảm giác gì đó từ hy vọng rồi lại thất vọng. Và sự thất vọng bắt đầu bao trùm lên tất cả.

Quan sát xung quanh thật lâu chỉ càng làm cho cô cảm thấy thất vọng tràn trề và như để dừng lại cái cảm giác thất vọng đó cô định quay bước trở về lớp học.

Quay bước đi để cô sẽ không cảm thấy trống trải như vậy nữa.

Một bước.

Hai bước.

Một vòng tay ấm áp khẽ ôm chầm và siết chặt lấy cô lại. Nó như làm cho cô cảm thấy đột ngột nhưng cái hơi ấm này, vòng tay này, và mùi hương tỏa ra từ cơ thể người đó khiến cho cô không thể nào mà quên được. Mà nói đúng hơn là cô sẽ mãi mãi khắc ghi chúng vào trong để mỗi khi nhớ về nó cô sẽ luôn mỉm cười vì dấu sao đã từng có một người yêu cô bằng cả trái tim mình.

Một nụ cười đẹp rạng ngời và hạnh phúc đã nhanh chóng hình thành trên đôi môi căng mịn của cô... thấp thoáng những hạnh phúc khi cô ở bên người con trai đó.

- Đây... sao anh hay ôm em từ phía sau vậy. Cô khẽ thì thầm như chỉ muốn cho anh nghe thấy thôi.

- Anh thích vậy... Em cảm được không? Anh dựa đầu vào vai cô như cảm nhận được hơi ấm từ cô.

- Dĩ nhiên là không rồi. Cô chỉ mỉm cười... Những nụ cười này từ bao giờ đã không còn gượng gạo nữa rồi.

Hai người cứ vậy cứ im lặng như muốn cảm nhận được những hơi thở và nhịp đập của đối phương. Hai trái tim khi ở cạnh nhau như đang hòa thành một và đến những hơi thở cũng muốn tìm được điểm chung.

“Nhã Kỳ à... em có biết là anh yêu rất nhiều không. ước gì chúng ta sẽ mãi được như vậy để em có thể mãi ở cạnh anh, để anh có thể bắt gặp được những nụ cười hạnh phúc của em, để anh có thể quan tâm và chăm sóc cho em nhiều hơn. Và còn rất nhiều điều nữa anh rất muốn làm cho em”

“Thiên Bảo... Tuy em không biết quãng thời gian chúng ta hạnh phúc như thế này sẽ kéo dài tới đâu nhưng từng phút giây khi ở cạnh anh em sẽ lưu giữ mãi trong lòng, từng nụ cười cho đến những tiếng nói của anh... tất cả mọi thứ của anh em sẽ lưu giữ cho riêng mình. Để cho riêng em có thể cảm nhận được những gì mà chúng ta đã có với nhau. Vậy nên nếu như thật sự có ngày chúng ta chia xa thì có lẽ ngày đó em sẽ không thể chịu đựng được nhưng em sẽ vẫn hạnh phúc khi nhớ về anh, người đã từng đem lại hạnh phúc cho em, người đã từng làm em cười, người đã cho em thấy cuộc sống này tràn đầy hy vọng”

- Sao lúc này anh dám làm chuyện như vậy hả. Nhã Kỳ nhắc lại chuyện loa phát thanh lúc này với anh khi hai người cũng ngồi trên một chiếc ghế đá.

- Thì anh đã nói là anh sẽ làm cho em ngưng đến độn thổ mà. Anh mỉm cười khi nhớ lại chuyện lúc này.

- Xem ra anh không sợ ai hết nhỉ? Cô quay sang nhìn anh đầy ẩn ý như muốn dò xét gì đó từ anh.

- Ừ... Dĩ nhiên rồi. Anh thì sợ ai. Vậy nên tốt nhất là em phải nghe lời.

- Chắc nghe.

- Em cứ thử không nghe đi... nếu như em không muốn chuyện lúc này được lặp lại.

Và nhường lại cho tất cả những cuộc bình luận sôi nổi chỉ là những nụ cười hạnh phúc nhanh chóng thấp thoáng qua khuôn mặt của hai người.

- Minh Thư. tiếng kêu của ai đó nhanh chóng vang lên.

Và cũng chính cái âm thanh rất đỗi quen thuộc đó được phát ra từ một người rất đỗi quen thuộc nó như khiến cho cô không thể nào mà không nhận ra được chủ nhân của giọng nói đó.

Cô khẽ quay lại và ngay lập tức hình ảnh của anh nhanh chóng đập vào mắt cô là hình ảnh rất đỗi quen thuộc của anh. Một Kelvin bằng xương bằng thịt, một Kelvin với một khuôn mặt u buồn đang đứng trước mặt cô. Ánh mắt anh có gì đó chất chứa rất nhiều nỗi buồn đang nhìn vào cô.

Cô như lưu luyến lấy cái đôi mắt của anh lúc này, tại sao khi đối diện với nó cô lại yếu đuối đến như vậy, tại sao nước mắt cô lại rơi dù cho cô đã cố gắng cầm cự.

Từng bước cô đến gần anh hơn như muốn tìm lại cảm giác gì đó từ anh. bởi cô đang nhớ lắm cái cảm giác khi được ở trong vòng tay khi ở cạnh anh.

Anh dang tay ôm lấy cô chặt hơn, bởi không chỉ có mình cô mà anh cũng vậy, anh đang rất muốn ôm cô vào lòng, đã bao ngày rồi anh không tìm lại được cảm giác đó. Và nhớ lắm cái cảm giác khi ở cạnh cô. Vậy nên giây phút ấy xin hãy để cho họ được có lại để cả hai có thể nhớ về những kỉ niệm của câu chuyện tình yêu của cả hai để mỗi khi nhớ về nó họ sẽ chợt nhận ra rằng để đến được với nhau như thế này không phải dễ. Vậy nên đừng bao giờ nói đến hai chữ “chia tay” khi chưa thật sự kết thúc.

- Em nhớ anh nhiều lắm. Cô áp mặt vào ngực anh và thì thầm nói với anh.

- Anh cũng nhớ em nhiều lắm. Đừng bao giờ tránh mặt anh nữa được không? Anh thật sự không thể sống một cuộc sống mà không có em ở bên.

Có lẽ cả hai người đang rất cần những cảm giác khi ở cạnh nhau.

- Thật sự em không đủ dũng cảm khi đối diện với chuyện của chúng ta. Em sợ chúng ta sẽ xa nhau sẽ...

Chương 49

- **S**ẽ không bao giờ có chuyện đó đâu. Như không để Minh Thư nói hết câu anh đã nhanh chóng nói để có thể lấp đi cái chỗ trống đó trong cô. Và hơn ai hết anh hiểu những ý nghĩ trong cô lúc này.

- Anh và Diệu Hiền đã là quá khứ rồi, mà đã là quá khứ rồi thì sẽ không có chuyện kéo dài ở hiện tại đâu.

- Minh Thư, anh yêu em và anh sẽ không để những chuyện đó lặp lại đâu. Anh khẽ nói vào tai cô như để cho mình cô có thể nghe được câu nói đó, và nó sẽ giữ mãi riêng cho anh và cô. Cũng như những giây phút hạnh phúc của họ vậy.

Anh đã nói là yêu cô, rất nhiều, đó tuyệt đối không thể là giấc mơ được, vậy nên, dù trái tim có rất đau, dù đôi mắt có nhìn thấy cảnh tượng đôi môi đã từng hôn cô, trên đầu lưỡi còn lẫn khuất vị ngọt ngào, giờ đây lại miết chặt lấy một đôi môi khác, dù có nghe thấy những lời nói ngọt ngào hơn thế, cũng không được phép trách anh, giận anh, quay lưng với anh. vì anh đã nói yêu cô, lời nói chân thành mà bằng cảm nhận của trái tim, cô biết đó là những lời nói thực lòng.

Diệu Hiền đã là của quá khứ rồi, là dĩ vãng rồi, là những mảnh ký ức tràn ngập hạnh phúc nhưng đã cũ kỹ và úa màu theo thời gian rồi.

Nhưng mảnh ký ức đó sẽ không kéo anh lại chứ?

Làm sao mà cô biết được.

Cô chỉ biết rằng anh sẽ không bao giờ nói dối cô, nhất định như thế.

Cô chỉ biết tin vào nó thôi, và nhất định, dù có bao nhiêu Diệu Hiền quay trở về, cô vẫn sẽ tin vào một niềm hy vọng ấy.

Nhưng anh sẽ không để cho niềm tin ấy trở thành vô vọng chứ?

Tại sao Diệu Hiền lại trở về đúng lúc này?

Lần đầu tiên trong đời, trong lòng Minh Thư có một suy nghĩ thật độc ác làm sao. Tại sao Diệu Hiền không biến mất theo lẽ tự nhiên? Tại sao lại ngược dòng trở về?

Tại sao mọi việc lại không giống như lời nói dối của cô ấy?

Trái tim Diệu Hiền hồi sinh rồi, nhưng một trái tim khác thì lại đập những nhịp đập đau khổ. Cô ấy vẫn là người con gái hạnh phúc, còn cô thì là kẻ thứ ba dư thừa.

Anh khẽ cúi mặt xuống và đặt lên môi cô một nụ hôn để những kỷ niệm của hai người sẽ hòa cùng vào nụ hôn đó để họ sẽ tìm được cảm giác bình an khi ở cạnh nhau. Để những kỉ niệm lại chợt ùa về.

Em lần cắn môi dưới và nhẹ nhàng nhắm mắt

Em che giấu sự hồi hộp đang lấp đầy cả cơ thể.

Vì sao mà em luôn cảm thấy như vậy mỗi khi nghĩ đến anh.

Nó như làm cho em bật ra những câu nói một mình.

Hãy cho em một ngày tuyệt vời em sẽ ở bên anh.

Em đã phát hiện ra một nửa trái tim em rồi.

Một ngày tuyệt đẹp với nhiều điều mong đợi sẽ đến.

Rồi em chỉ ngập tràn hạnh phúc mà thôi.

Và sẽ luôn có.

Một người sẽ dõi theo bảo vệ người đang mệt mỏi là em đây.

Em có cảm giác dường như đó là anh.

Em muốn khiến anh là của em mãi mãi.

TỚI ĐẾN TẠI MỘT BÀN ĂN CỦA MỘT NHÀ HÀNG LỚN TRONG THÀNH PHỐ...

- Em ăn đi. Kelvin nói rồi nhanh chóng gấp thức ăn cho Minh Thư. bởi nhìn Minh Thư lúc này thật sự rất ốm yếu. Mỗi khi thấy cô như vậy anh càng cảm thấy có lỗi biết bao. Nguyên nhân là cũng vì anh nên cô mới như vậy.

- Anh cũng ăn nhiều vào đi. Cô cũng nở nụ cười thoáng trên môi mình nhưng anh có thể nhận ra rằng nụ cười đó vẫn còn gượng gạo biết bao. Nhưng anh phải chứng minh cho cô thấy rằng anh yêu cô là sự thật, một sự thật hy hữu

và anh luôn muốn cho cô biết được điều đó để cô tin anh và tin vào tình cảm mà anh dành cho cô.

- Minh Thư. Anh bất ngờ gọi tên cô.

- Gì cơ? Cô ngẩng mặt lên nhìn anh đầy vẻ khó hiểu.

- Thi học kì xong chúng ta sẽ qua Mỹ thăm mẹ anh và mẹ em. Được không vậy. Anh đề cập đến chuyện đi Mỹ với cô. Bởi cũng đã lâu rồi hai người chưa đi chơi với nhau.

- Ừ... Nhất định là như vậy. thi xong chúng ta sẽ cùng đi. Hy vọng bắt đầu được đặt ra và liệu hy vọng đó có trở thành nỗi tuyệt vọng không. Và câu trả lời sẽ có ở thì tương lai.

- Em hứa rồi đấy nhé. Nhất định chúng ta sẽ đi cùng nhau.

- Ừ... Em nhớ rồi. nhất định sẽ đi cùng nhau. Cô nở nụ cười nhìn anh.

- Ăn xong chúng ta đi chơi nữa nhé. Kelvin như muốn đem lại cho cô nhiều niềm vui hơn. Bởi hơn ai hết cô có thể hiểu những cảm xúc của cô lúc này.

Ánh đèn của buổi đêm bắt đầu rọi vào hai người khi cả hai cùng bước ra khỏi nhà hàng.

Minh Thư muốn đi dạo cùng anh nên Kelvin không lấy xe mà đi bộ cùng cô. có lẽ họ muốn tìm lại những cảm giác khi đi cùng nhau, khi ở cạnh nhau.

Đi bộ để họ có thể cảm nhận hơn về những hương vị, về giây phút khi đi cùng nhau là như thế nào.

Để khi quyết định từ bỏ họ có thể lấy đó làm điểm tựa để nhớ về quá khứ, về những ngày mà cả hai còn hạnh phúc với nhau. để từ đó có thể nhận ra rằng để đến được với nhau như vậy không phải là chuyện dễ dàng vậy nên không được buông tay nhau khi thật sự chưa kết thúc.

Bỗng chiếc điện thoại của Kelvin rung lên, anh lấy ra xem. Sms từ Thiên Bảo.

Minh Thư ngẩng lên nhìn cột đèn giao thông vừa chuyển sang màu đỏ, đang định quay sang giục Kelvin sang đường thì thấy anh đang nhắn tin lại cho Thiên Bảo một cách thuận thực, bàn tay thon dài nhanh thoăn thoắt. Cô liền bước sang đường trước.

Đi trên vạch vôi trắng sang đến tận bên kia đường rồi, Minh Thư quay lại nhìn thì thấy anh đang vừa bấm điện thoại, vừa lơ đãng bước từng bước một chậm chạp, bây giờ mới đến giữa đường. Cô đang định đứng lại chờ anh thì hoảng hồn khi thấy đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh từ bao giờ, và... một chiếc xe tải đang lao đến với tốc độ kinh hồn, ánh đèn vàng của xe chiếu thẳng vào Kelvin.

- Kelvin! Cẩn thận!

Giật mình ngẩng lên bởi tiếng gọi như cào xé không gian của Minh Thư, anh đã kịp nhìn thấy chiếc xe đang lao đến mình, khoảng cách rất gần, chỉ một tích tắc nữa thôi là sẽ không còn cứu vãn được nữa. Và anh cũng hoảng hồn khi thấy... thân ảnh Minh Thư đang lao đến bên anh... mỗi lúc một gần...

- Không! Minh Thư! Đừng lại đây, nguy hiểm lắm!

Tiếng hét của anh như chìm vào không gian hỗn độn xung quanh, chìm giữa tiếng kêu ré lên của những người qua đường, và chìm vào giữa cái ánh đèn vàng chiếu thẳng vào hai bóng người một nam một nữ trên đường đang chuẩn bị nhập lại làm một. Ánh đèn lóa mắt như ánh sáng của Tử thần khiến người ta ghê sợ.

Trái tim vô cảm trong lồng ngực Minh Thư khẽ thất lại, nhói lên đau đớn như có ai dùng con dao sắc cứa mạnh vào.

Trái tim vô tình trong lồng ngực Kelvin như không còn đập nữa, như chết dần đi theo từng bước chân Minh Thư chạy lại gần.

Không được...!

Chiếc xe tải điên cuồng bấm còi...

Vài người trên đường quay mặt đi, không muốn chứng kiến cái cảnh ghê rợn sắp diễn ra trước mắt.

Chỉ còn vài tích tắc nữa thôi, Minh Thư lao đến bên Kelvin, thật nhanh. Cô cảm thấy như có cái gì đó rất quan trọng đang dần dần tuột khỏi tầm tay mình mà biến mất, rất nhanh, nhanh đến mức không thể giờ tay kéo nó lại, nhanh đến mức tàn nhẫn.

- Minh Thư! Không!

KEET... KEET...

RẦM...

Minh Thư giơ tay đẩy mạnh Kelvin vào lề đường, anh cũng nắm tay cô thật chặt, kéo mạnh cô vào trong. Hai người ôm nhau lăn vào lề đường.

Và may sao...

Vẫn còn kịp...

... Trước khi lưỡi hái Tử thần kịp đưa ra, kéo một trong hai người, hoặc cả hai người đi...

Chiếc xe tải lao đi, trước khi đi còn không quên để lại một câu mắng mỏ.

Nhưng chẳng ai còn quan tâm nữa, trong đôi mắt chất chứa đầy lo lắng của Kelvin bây giờ chỉ thấy mỗi khuôn mặt trắng bệch thất thần của Minh Thư. Anh ngồi dậy, nắm lấy vai cô, lắc mạnh.

- Minh Thư! Em có sao không? Có bị thương không?

Cô nhìn thẳng vào anh với đôi mắt mờ mịt, vô hồn. Giây phút ấy, cô đã nhìn thấy lờ mờ phía sau anh, Tử thần đang hiện lên, dùng cây lưỡi hái nhuộm máu chuẩn bị cướp đi sinh mạng anh. Cô đã tưởng rằng... mình đã để mất một thứ tưởng chừng như không quan trọng, mà lại rất quan trọng... mất vĩnh viễn...

- Em... không sao...

Chỉ chờ có câu nói ấy, Kelvin ôm chầm lấy Minh Thu vào lòng, giọng nói như run lên từng hồi:

- Anh xin em. từ nay đừng làm những việc ngốc nghếch như thế... xin em đấy... làm ơn...!

Nằm trong vòng tay ấm áp của anh, Minh Thu không đẩy anh ra, để yên cho anh ôm. Trái tim cô dần dần trở lại bình thường...

Thật đáng sợ.

Chỉ những khi người ta sắp đánh mất một thứ gì đó, thì mới đột ngột nhận ra sự quan trọng của thứ ấy, mà bình thường, họ không bao giờ để ý đến.

Minh Thu trong giây phút ấy đã nhận ra tuy rất mơ hồ nhưng hình như Kelvin đã có một chỗ đứng khá quan trọng trong trái tim của cô.

Còn Kelvin anh nhận ra tình cảm mình dành cho người con gái đang ở trong vòng tay mình không đơn thuần chỉ là yêu nữa.

- Em vào nhà đi. Mặc dù không muốn nói câu này nhưng Kelvin cũng phải tạm biệt Minh Thu.

- Tạm biệt. Thần trí của Minh Thu vẫn còn hoảng sợ do việc lúc nãy. Cô đưa tay lên định tạm biệt anh và bước vào trong.

Một con người nhanh chóng bước đến khẽ ôm cô vào lòng để cho cô có thể bớt hoảng sợ hơn về chuyện lúc nãy. Và lý do cũng vì anh nên cô mới như vậy. tại sao chuyện gì nguyên nhân cũng là anh vậy? Chẳng lẽ khi yêu anh cô lại phải chịu nhiều đau khổ như vậy.

Hạnh phúc thì anh chưa đem đến nhiều cho cô nhưng tại sao nước mắt thì cứ chảy trên má cô. những giọt nước mắt cho sự đau thương ấy đều bắt nguồn từ anh. Anh phải làm gì để mọi chuyện giống như lúc đầu. Những ngày mà anh và cô cùng hạnh phúc với nhau. Liệu mọi chuyện có phải đã đi xa quá rồi không?

- Mọi chuyện sẽ không sao đâu. Nhất định em phải ngủ một giấc thật ngon. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Khẽ siết chặt tay hơn như thể anh muốn rằng đôi tay ấy của anh sẽ.

Chương 50

Mãi giữ cô trong vòng tay của mình như vậy, mãi không rời xa. Và ước gì thời gian ngừng trôi để cả hai có thể mãi như vậy, để giây phút chia li sẽ không bao giờ xảy ra. Để những giọt nước mắt cho sự tiếc thương sẽ không bao giờ phải chảy ra.

- Em vào nhà đây. Anh ngủ ngon. Cô từ từ rời khỏi anh và bước dần vào bên trong.

Và giờ đây chỉ còn lại một người con trai nhìn theo cái bóng dáng của cô gái vừa bước vào bên trong một cách quyến luyến. Bao nhiêu nỗi buồn cứ chất chứa theo thời gian giờ đây như đang ở trong anh một cách khó bộc lộ.

Bóng cô khuất dần vào trong và nhường chỗ lại cho những ánh sáng màu đen của buổi đêm.

- Nhanh lên confession đi. Có tin cực hot luôn đó.. đây là câu nói mà mới sáng sớm mọi người đã nhanh chóng truyền tai nhau. chỉ nghe được như vậy thôi ai nấy cũng nhanh chóng cập nhật đến trang confession.

Cũng nhờ như vậy mà confession của trường QUÝ TỘC luôn đạt được nhiều lượt truy cập nhiều nhất. Bởi đây là ngôi trường nổi tiếng về quy mô và những câu chuyện học đường của trường. Và nổi tiếng về những câu chuyện tình yêu, những mối tình đẹp của thời học sinh.

Hay những câu chuyện hằng ngày hay trong đời sống cá nhân của các cậu hotboy nổi tiếng về bề ngoài hay qui mô gia đình nhà mình. Rồi đến những cô nàng hotgirl nổi bật và vượt trội về trí tuệ lẫn sắc đẹp. Tất cả chúng đều được chia sẻ nhau trên confession.

Và nổi tiếng trong đó không thể không kể đến sự có mặt của bộ 3 hotboy trường này và ba cô gái với những vẻ đẹp và cá tính khác nhau. và tất cả họ lại tạo nên những câu chuyện, những tình huống khác nhau. Và nó cũng đã trở thành tâm điểm và là chủ đề chính cho những học sinh trong trường bàn luận sôi nổi với nhau.

Và nhờ vào quy mô thiết bị học tập ở đây rất lớn nên học sinh nào cũng muốn khoác lên mình bộ đồ của trường QUÝ TỘC. Vì một khi đã được khoác nó vào thì cũng đồng nghĩa với việc một tương lai tươi sáng đang chờ họ ở phía trước.

Bởi vì những nguyên nhân đó nên trường QUÝ TỘC từ trước đến nay đã trở thành một ngôi trường đáng mơ ước nhất của rất nhiều học sinh.

Hôm qua KELVIN VÀ DIỆU HIỀN TÌNH TỬ VỚI NHAU. NHƯNG TỐI ĐẾN KELVIN LẠI CÙNG MINH THƯ ẮN TỐI TẠI MỘT NHÀ HÀNG 5 SAO. NHÌN MINH THƯ VÀ KELVIN XEM RA RẤT HẠNH PHÚC KHÔNG KÉM GÌ CÁI ÔM CỦA KELVIN VÀ DIỆU HIỀN.

LIỆU CÂU CHUYỆN TÌNH TAY 3 NÀY LÀ NHƯ THẾ NÀO. VÀ LIỆU NGƯỜI MÀ KELVIN YÊU LÀ AI. MINH THƯ HAY DIỆU HIỀN?

(hình ảnh Kelvin cùng Diệu Hiền) (hình ảnh Kelvin cùng Minh Thư)

17.062 like 5.537 comment khoảng 15 phút trước.

- Mình thấy Kelvin và Minh Thư hợp nhau hơn.
- Nhìn Kelvin khi ở cạnh Minh Thư có vẻ hạnh phúc hơn.
- Kelvin và Minh Thư rất xứng với nhau.
- Hình như Diệu Hiền chủ động ôm Kelvin thì phải.
- Mình cũng thấy vậy. Chỉ là Diệu Hiền đơn phương thôi mà.
- Mong rằng add sẽ có câu trả lời sớm nhất cho mọi người.
- Minh Thư thật dễ thương... Em rất thích chị ấy.
- Chúc cho Kelvin và Minh Thư sẽ hạnh phúc.
- Anh Kelvin và Minh Thư hy vọng sẽ đến được với nhau.
- Minh Thư vẫn đẹp hơn Diệu Hiền.
- Thích Minh Thư hơn.

Bao nhiêu là comment nhưng có lẽ mọi người đều nghiêng về Minh Thư. Có lẽ ai cũng cầu chúc cho hai người sẽ đến được với nhau.

Và ở đâu đó có một cô gái tay khẽ nắm chặt khi xem những bức hình này. Có lẽ kết quả đó không như cô mong đợi. Và sự hận thù được diễn tả qua khuôn mặt của cô một cách rõ nét.

- Mà vẫn ổn chứ. Nhã Kỳ nói khi cô và Minh Thư đi học cùng nhau.
- Tao vẫn ổn mà. Minh Thư có lẽ đã ổn hơn nhưng làm sao cô có thể nở nụ cười thật tươi khi mà câu chuyện tình yêu của cô và Kelvin có thể sẽ phải ngược hướng với nhau. Đường như cái sự chia ly đó đang rình rập họ từng phút giây.
- Kelvin đến rồi. cậu đi cùng cậu ấy đi. Nhã Kỳ chợt nhận thấy Kelvin đang đứng trước khu chung cư.
- Kelvin nhanh chóng nở nụ cười thật tươi với Minh Thư. Và cái ánh mắt như nói lời chào với Nhã Kỳ.
- Vậy mình đi trước đây. Nói rồi Minh Thư nhanh chóng bước đến bên Kelvin. Và Nhã Kỳ đưa ánh mắt nhìn theo hai người. Hy vọng rằng hình ảnh hạnh phúc này của hai người cô sẽ được nhìn mãi. Để cho cô có thể mỉm cười chúc phúc hai người. Mong là như vậy.
- Này sao em không chờ anh đi học với. Một giọng nói rất đỗi quen thuộc nhanh chóng vang lên sau lưng Nhã Kỳ và kèm theo đó là một bàn tay ấm áp nhanh chóng khoác lấy đôi vai của cô. Không cần quay đầu lại thì cô cũng đã dễ

dàng nhận ra được sự thân quen từ con người này. Bởi nó đã quá quen thuộc với cô rồi. Vậy nên dù có như thế nào thì cô vẫn có thể nhận ra được vòng tay này, hơi ấm này bởi nó đã là một phần không thể thiếu trong cô.

- Em tưởng anh nghỉ học. Cô ngây thơ và nở một nụ cười như mặt trời mùa hè nhìn anh. Và nó cũng như là lời chào buổi sáng cô dành cho anh.

Và nụ cười đó khiến cho một người có gì đó xao xuyên không rời...

Khi em cười cũng khiến anh vui.

Cho dù em nói đó là giả vờ đi nữa.

Thì anh vẫn cảm thấy vui.

Vì chỉ cần nhìn thấy động tác đó trên môi em thì anh cũng đã vui rồi.

Mặc cho em muốn dối anh hay gì đó.

Nhưng anh không bận tâm vì anh chỉ cần biết rằng.

Nụ cười của em thật sự hạnh phúc và không gượng gạo.

Chỉ cần thế thôi.

- Em nghĩ anh là ai mà không đi học. Anh vẫn vậy, vẫn khoác lấy đôi vai của cô và sánh bước cùng cô. Nhìn hai người thật hạnh phúc biết bao khi đi cùng nhau.

- Là Hoàng Thiên Bảo kiêu ngạo, chảnh chọe. Cô nhanh chóng đáp không một chút suy nghĩ. Và theo sau câu nói đó là một nụ cười châm chọc anh nhanh chóng hình thành trên khuôn mặt cô lúc này.

Và câu nói đó khiến cho ai đó không để ý mà chỉ để ý những cung bậc cảm xúc của cô lúc này, vì chỉ cần nhìn thấy cô hạnh phúc thì anh cũng vui rồi.

- Em ăn nói cho đoàn hoàng đó. anh mà nổi điên lên là không biết anh làm gì em đâu. Anh quay qua nói như uy hiếp cô.

- Ủa... Bộ em nói đúng rồi à. Cô lại cứ tỏ thái độ ngây ngô nhìn anh.

- Ồ... chắc đúng. Anh chỉ mỉa mai câu nói đó một cách khó hiểu.

Và cô khẽ cười. Nụ cười để lộ hàm răng trắng đều của cô và nụ cười đó đẹp biết bao.

Anh khẽ quàng tay lấy cô chặt hơn để anh có thể ôm cô chặt hơn vào lòng mình, để có thể truyền hơi ấm của mình sang cô. Vì thời tiết lúc này có lẽ cũng đã lạnh hơn rồi, nó không còn ấm áp như những ngày qua, cái hơi ấm đã dần qua và nhường chỗ cho cái hơi lạnh của mùa đông đang lấn sang.

- Thiên Bảo. Cô bất ngờ gọi tên anh.

- Gì cơ?

- Em muốn chúng ta có đồ chơi. Cô nhanh chóng chuyển đổi chủ đề.

- Chúng ta sẽ cùng đi mua. Thiên Bảo có gì đó... giờ mới nhớ lại anh vẫn chưa tặng cho cô món quà nào. Có phải anh đã quá vô tâm trong chuyện này không. Sao đến chuyện này mà anh cũng không thể nhớ đến chứ.

- Nhã Kỳ.

- Gì cơ.

- Có phải anh đã quá vô tâm không. Chắc em buồn lắm khi mà anh chưa tặng cho em một món quà nào để khẳng định tình yêu của chúng ta. Anh thật sự rất có lỗi mà. Cảm giác có lỗi lại bắt đầu ủa đến trong anh.

- Em không sao đâu. Em chỉ nói vậy vì em muốn chúng ta giống như bao cặp đôi khác. Em muốn chúng ta có đồ đôi để mỗi khi đi cùng nhau ai cũng nhận ra rằng chúng ta là một cặp. Em biết chúng ta khác với những người khác vì mỗi người một số mệnh và một nhiệm vụ khác nhau nhưng em chỉ có một ước muốn nhỏ nhoi là cùng đi dạo với anh trên những đường phố lúc về đêm. Để những lúc đó em có thể được anh ôm vào lòng để có thể xua tan đi cái lạnh. Cô kể về những ước muốn nhỏ nhoi của mình cho anh nghe. Và ước muốn ấy sẽ có một người làm với cô.

Đi cùng cô nghe những lời từ sâu trong tim cô càng khiến cho anh cảm thấy có lỗi với cô. Đến những ước muốn đó anh cũng chưa làm được cho cô.

- Nhất định chúng ta sẽ cùng làm những điều đó. Anh nói chắc nụi vì anh muốn thực hiện những điều đó cho cô. Vì anh muốn cô mãi là cô gái hạnh phúc nhất.

Vì anh không muốn những nỗi đau, những giọt nước mắt sẽ không phải rơi trên hai gò má của cô nữa.

- Xem kìa anh Kelvin vẫn đi học cùng Minh Thư kìa. Học sinh một.

- Xem ra chuyện hai người họ chia tay không có đâu. Học sinh hai.

- Ừ... Nhìn hai người hạnh phúc vậy mà làm gì có chuyện đó cơ chứ. Học sinh ba.

Và hình ảnh Kelvin đi cùng Minh Thư nhanh chóng đập vào mắt của đám học sinh trong trường. Và mọi người bắt đầu bàn luận sôi nổi.

- Minh Thư. Anh bất ngờ gọi tên cô.

Minh Thư nhanh chóng nghe được tiếng kêu của anh và cô nhanh chóng đưa ánh mắt khó hiểu lên nhìn anh.

- Lát nữa em ngồi với anh nghe. Kelvin nhanh chóng nói như anh muốn khẳng định với mọi người rằng anh yêu cô và cô là của anh.

Thay cho câu trả lời của cô chỉ là một nụ cười. Cô nhìn anh khẽ bật cười.

Thật sự hơi lạnh đã bắt đầu tràn đến khi mà tay của Minh Thư có vẻ lạnh hơn. Và Kelvin nhanh chóng cảm nhận nó rõ nét hơn khi mà vô tình bàn tay anh khẽ đụng lấy bàn tay của Minh Thư.

Và một hành động nhanh chóng được diễn ra giữa một người con trai và một người con gái đang đi cùng nhau.

Anh nhanh chóng cởi chiếc áo của mình khoác lên cho cô. và cái hành động đó của anh cũng đã rất nhanh chóng thu vào mắt của nhiều học sinh. Và cũng chính điều đã làm tan chảy biết bao nhiêu trái tim của các nữ sinh trường QUÝ TỘC. Bởi hành động đó thật ga lăng với một người con trai như anh. và bao nhiêu ánh mắt đan lẩn sự ganh tị và ngưỡng mộ của mọi người lại dành cho Minh Thư.

- Anh lạnh đó. Minh Thư không giấu vẻ lo lắng cho anh.

- Anh không sao đâu. Em mặc nó vào đi. Anh nhanh chóng hỏi thúc cô mặc áo vào như thể rằng anh sợ cô lạnh.